



תת"ע 592/06/22 - אבשלום נוימן נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 592-06-22 מדינת ישראל נ' אבשלום נוימן

בפני	כבוד השופטת רות פלג בר-דיין
מבקש	אבשלום נוימן
נגד	
משיבה	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עוה"ד לוי

החלטה

בקשה לחיוב בהוצאות משפט לפי סעיף 80 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: ה"חוק").

ביום 2.6.22 הוגש כנגד המבקש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה בחוסר זהירות בכך שביצע פניית פרסה תוך סיכון התנועה החוצה וחצית קו הפרדה רצוף, בניגוד לתקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

הדין נקבע להקראה ראשונה ביום 12.9.22. בפתח הדיון הודיעה המשיבה כי היא חוזרת בה מהאישום.

המבקש הסכים לביטול כתב האישום אולם עמד על קבלת הוצאות בשל הפסד יום עבודה.

המבקש הסביר כי על אף קיום הדיון בשעת בוקר (09:15), הנסיעה לבית המשפט ארכה לו שעותיים מאחר והגיע מקיבוץ בית אלפא ולפניו עוד נסיעה חזרה.

לשיטת התובעת אין מקום להשית הוצאות, יש יסוד לאשמה והחזרה מאישום נבעה מרף הראיות ועברו התעבורתי של הנאשם. המשיבה הגישה את חומר הראיות אשר סומן ת/1 ות/2.

המבקש הוסיף וטען כי אין יסודות לאשמה ולא בכדי לא העבירה המאשימה לעיונו את חומר החקירה. הוא הגיש שני מכתבים מהם עולה כי פנה בבקשה לעיין בחומר חקירה ע"פ סע' 74 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב-1982 (להלן "חוק סדר הדין הפלילי") והמשיבה לא הגיבה לפנייתו. לבסוף ציין כי במצלמת גוף של השוטר רואים כי לא בוצעה עבירה. הוא רצה לפנות פניית פרסה אולם לאחר שהשוטר כרז לו הוא חזר לאחור. (סרטון מצלמת גוף לא הוגש).

דין והכרעה:

עמוד 1



סעיף 80(א) לחוק קובע כי על-מנת שתקום זכות לקבלת פיצוי והוצאות הגנה, על נאשם שזוכה בדין או שהאישום בעניינו בוטל הנטל להוכיח התקיימות של אחת משתי עילות חלופיות: האחת, "ראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה". והשנייה, "ראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת". גם בהתקיים אחת משתי העילות האמורות, פסיקת הפיצוי והשיפוי אינה מובטחת אלא היא מסורה לשיקול-דעתו של בית-המשפט ("רשאי").

אין הסדר אוטומטי של פסיקת פיצוי ושיפוי לכל נאשם שזוכה בדין או שהאישום בעניינו בוטל. "נקודת המוצא לדיון היא שלא כל חזרה מאישום, ואף לא כל זיכוי, יובילו בהכרח לפסיקת פיצויים לנאשם. הבחינה נסמכת כאמור על העילות הקבועות בסעיף 80 בנוסחו הנוכחי - כאשר לא היה יסוד להאשמה, או כאשר התקיימו "נסיבות אחרות" המצדיקות זאת." (ע"פ 853/19 מרדכי (מורדי) מור נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 07.11.2019)).

בית המשפט בוחן את תשתית הראיות שהייתה בפני התביעה עובר להגשת כתב האישום על מנת להיווכח האם היה יסוד להאשמה. האם התביעה פעלה באופן סביר ובתום לב והאם על סמך החומר שהיה מונח לפני התובע היה תובע סביר מגיש כתב אישום. ראה ע"פ 4466/98 ראמי דבש נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו (22.1.02)).

הפסיקה התייחסה לקיומן של נסיבות אחרות מטעמי צדק, נסיבות בהן נגרם עוול לנאשם, כאשר נאשם הועמד לדין תוך עלילת שווא, כאשר נגרמו לנאשם סבל ונזק משמעותי או במקרה של זיכוי מוחלט. כאשר בית משפט סבור כי התנהגות התביעה הייתה ראויה ורצויה יש לכך משקל לשלילת הוצאות. "מקום שהתביעה שקלה מחדש את עמדתה והחליטה לחזור בה מן האישום, נפסק כי אין לחייבה בהוצאות הגם שלא חל שינוי בנסיבות; טעם הדבר : יש לעודד את התביעה, ושלא לרפות את ידיה, לשקול מחדש המשך ניהולו של הליך הפלילי, ועל דרך זו להקטין את הנזק והטרחה העלולים לבוא על הנאשם". ראה ע"פ 4466/98 ראמי דבש נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו (22.1.02)).

מן הכלל אל הפרט.

האם היה יסוד להאשמה?

בבואי ליתן החלטה, אין לי אלא את מה שמונח בפניי. בחנתי את הראיות שהוצגו בפניי וספק בעיני אם מתקיימות יסודות העבירה. יכול והיה שהמבקש נהג בחוסר זהירות אולם תיאור העבירה בגינה נהג בחוסר זהירות אינו מתיישב עם הנסיבות.

מתיאור העבירה בת/1 ובכתב האישום שהונח בפניי -ואשר אושר ע"י תובע ביום 1/6/22- עולה כי נהיגת המבקש בחוסר זהירות התבטאה "בכך שביצעת פניית פרסה תוך סיכון התנועה החוצה וחצית קו הפרדה רצוף" ואילו בנסיבות נטען כי המבקש ביצע "פניה שמאלה במקום האוסר על כך... הנ"ל חצה קו הפרדה רצוף בעת הפנייה ונסע מערבה". נכון שהן בעובדות והן בתיאור העבירה מצוין כי המבקש עבר על קו הפרדה רצוף אך האם עשה כן תוך פניית פרסה או תוך פניה שמאלה?

אני קובעת כי אין ראיה לנהיגה בחוסר זהירות בשל ביצוע פרסה כאמור בתיאור העבירה .



שקילת נסיבות חריגות המצדיקות שקילת השתת הוצאות.

המבקש פנה למאשימה בבקשה לקבל לעיונו את חומר החקירה (נ/1 ו-נ/2). לדברי המבקש פניותיו לא נענו. עיון במסמכים שהוגשו מלמד כי המבקש הוא עו"ד המתעסק בעריכת דין. בהתאם לסעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי יכול היה לפנות לבית המשפט ולבקש לעיין בחומר החקירה כשפניותיו לא נענו.

לא מצאתי כי המשיבה פעלה בחוסר סבירות קיצוני. המבקש התייצב לדיון בבית משפט ובפתח הדיון, הודיעה מיד התובעת על חזרה מאישום.

סוף דבר.

לאור האמור לעיל, מצאתי כי המשיבה יכולה הייתה לחסוך את התייצבות הנאשם ו/או לחסוך בזמן שיפוטי, לו הייתה מודיעה טרם הדיון על ביטול או תיקון של כתב האישום עוד במעמד אישור הדו"ח.

אני נעתרת לבקשה ומחייבת את המשיבה בהוצאות בסך **200 ₪** אשר ישולמו לטובת המבקש עד ולא יאוחר מיום 10/11/22.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י"ט אלול תשפ"ב, 15 ספטמבר 2022, בהעדר הצדדים.